

[A. Johansen.]

tal, som vi har, ikke var reelt, idet Tilgangen til Arbejdsløshedskasserne førte til, at man regnede med et alt for stort Tal; de var ikke reelle arbejdsløse alle sammen, og det vilde derfor alene af den Grund være betimeligt at foretage en Udrensning som den, man foretog i Begyndelsen af 20erne. Maa jeg med Hensyn til den Udrensning, der fandt Sted i Begyndelsen af 20erne, gøre opmærksom paa, at det drejede sig om nogle enkelte Arbejdsløshedskasser, der ikke var fagligt begrænsede, men som i Kraft af Love, der var vedtaget her paa Rigsdagen, var pligtige til at optage som Medlemmer hvem som helst, der meldte sig, og give dem Understøttelse straks. Jeg sigter her til de ekstraordinære Love fra 1917 og 1918, hvorved man afskaffede det Aars Ventetid, der tidligere krævedes, og derved tilførte Arbejdsløshedskasserne en Medlemsbestand, der for en stor Del ikke hørte hjemme dér, idet det var Folk, som ikke i lange Tider havde været beskæftiget inden for de paagældende Fag. Det var derfor Arbejdsløshedskasserne selv, som gik i Spidsen for at blive frigjort for denne Medlemsbestand, der ikke var i Overensstemmelse med den øvrige under Forsikring værende Medlemsbestand. En saadan Ordning eksisterer ikke nu. Allerede dengang traf man mellem Kasserne indbyrdes den Bestemmelse, som senere er blevet lovfæstet, at det er en Betingelse for at komme ind i en Arbejdsløshedskasse, at man paa det paagældende Tidspunkt har Beskæftigelse eller i hvert Fald har Sikkerhed for Beskæftigelse i et passende Tidsrum; der findes ikke mere noget af den Slags, som jeg har nævnt.

Man siger saa, at der findes saa overordentlig mange arbejdsløse til Trods for, at Beskæftigelsen er steget. Uden at ville komme ind paa de nuværende Arbejdsløshedstal skal jeg blot med et lille Eksempel illustrere Udviklingen. En Arbejdsløshedskasse, med hvilken jeg staar i nær Forbindelse, talte i 1909, faa Aar efter, at Kassen var blevet statsanerkendt, ca. 9 000 Medlemmer. Jeg gaar ud fra, at der dengang inden for Arbejdsløshedskassen fandtes alle, som virkelig havde Beskæftigelse i det paagældende Fag. Den samme Arbejdsløshedskasse tæller nu 35 000 Medlemmer, af hvilke i Øjeblikket ca. 9 000 er arbejdsløse; der er altsaa 26 000 beskæftigede eller 3 Gange saa mange som i 1909, det vil sige, at der er sket en Stigning paa ca. 1 000 Medlemmer om Aaret. Man siger, at vi har for mange arbejdsløse inden for Faget, og at der maa være nogle, der skal renses ud.

Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at den Fremgang, vi har haft inden for Kassen; bl. a. skyldes, at vi hvert Aar fra Jernindustriens Arbejdsgivere faar sendt ca. 2 000 Lærlinge, for hvilke der for Tiden ingen anden Afgang er. Den samlede Tilgang ligger noget højere, normalt 75 pCt. højere, idet der er Medlemmer, der tidligere er overgaaet til andre Fag, som nu kommer tilbage igen, og Medlemmer, der er strøget for Restance, som kommer ind igen. Men de 2 000 Lærlinge aarligt er en Kendsgerning. Naar jeg siger 2 000, betyder det ca. 2 000, for Tallet har svinget noget op og ned, men det har stadig ligget omkring 2 000. Disse 2 000 Lærlinge fylder op, og der er ingen Beskæftigelse for dem, Lærlingene erstattes nemlig med andre Lærlinge; hvis der ikke tilfældigvis er Brug for flere Folk paa Værkstedet eller afskediges ældre Arbejdere, gaar disse 2 000 Lærlinge eller de, der maa afskediges i Stedet for dem, ud i de arbejdsløses Hær.

Tidligere var der, hvad ogsaa Socialministeren har berørt, den Mulighed, at en Del gik til Søs som Maskinister; det er ogsaa taget af paa Grund af de daarlige Tider. Men navnlig bevirkede Udvandringen og Udvekslingen med andre Lande, at det ikke gjorde noget med den aarlige Tilgang paa ca. 2 000, idet vi var i Stand til at afbalancere denne Tilgang med en passende Afgang, saa der ikke blev flere tilbage, end Udviklingen inden for Industrien netop krævede. Jeg tror derfor ikke paa, at det vil lykkes gennem Paaberaabelse af den større Beskæftigelse inden for Industrien at konstatere, at der findes et for stort Antal arbejdsløse. Det er ogsaa en Kendsgerning, at de Tal, paa Grundlag af hvilke man taler om den forøgede Beskæftigelse i Industrien, dækker over, at der inden for Arbejdsgivernes Kreds foregaar en Opsamling af Virksomheder, der ikke tidligere har været organiseret; disses Arbejdere kommer da til at tælle med blandt de beskæftigede, hvilket bevirker, at der tilsyneladende bliver flere beskæftigede end Aaret i Forvejen.

Jeg tror ikke, at de Tal betyder noget, og jeg tror heller ikke, at vi ved at prøve paa at standse Ydelsen af Hjælp til arbejdsløse faar en eneste arbejdsløs mindre. Jeg har før været ude for, at man ad denne Vej vilde prøve paa at afskaffe Arbejdsløsheden. Jeg tror, det var i 1922, at man inden for en officiel Institution, hvoraf jeg var Medlem, fremkom med Forslag om at standse Understøttelsen blot 3 Maaneder — saa skulde man se, hvorledes Arbejdsløsheden vilde forsvinde ud af Verden. Jeg tillod mig den